

Nogle af udvalgets spørgsmål til miljøministeren og dennes svar herpå.

Spørgsmål 1:

Kan ministeren med dette lovforslag sætte miljøbeskyttelseslovens § 17 ud af kraft? Der ønskes en udtalelse om dette spørgsmål fra justitsministeriets lovkontor. I øvrigt henvises til »Miljøbeskyttelsesloven« ved Niels Borre, Juristforbundets forlag 1973, p. 88.

Svar:

Jeg har indhentet følgende udtalelse fra justitsministeriet, hvortil jeg kan henholde mig, idet jeg vedlægger den i udtalelsen nævnte skrivelse af 7. oktober 1980 til De Samvirkende Landboforeninger og Danske Husmandsforeninger:

»1. Miljøbeskyttelseslovens § 17, stk. 1, 1. pkt., har følgende ordlyd:

»Stoffer, der kan forurene vandet, må ikke tilføres vandløb, søer eller havet eller oplægges så nær herved, at der kan være fare for, at de skylles ud deri.«

2. Miljøministeriet har i den ovennævnte skrivelse af 7. oktober 1980 redegjort for, om udledning af okker i forbindelse med gennemførelse af landbrugsmæssige drænings- og vandingsanlæg må antages at være i strid med miljøbeskyttelseslovens § 17. På baggrund af bl. a. bestemmelsens sammenhæng med vandløbslovens bestemmelser og forhandlingerne i folketinget forud for vedtagelsen af miljøbeskyttelsesloven konkluderer miljøministeriet, at der efter ministeriets opfattelse ikke ved gennemførelsen af miljøbeskyttelseslovens § 17 er tilsigtet en begrænsning i adgangen til at gennemføre almindelige, landbrugsmæssige drænings- og afvandingsanlæg.

I miljøministeriets skrivelse siges det bl. a.: »Ifølge vandløbslovens § 2, stk. 1, har benyttelsen af naturlige vandløb til afledning af vand fortrinsret for al anden benyttelse af vandløb. I forlængelse heraf bestemmer vandløbslovens § 3, stk. 1 og 2, at det er tilladt enhver grundejer at sænke grundvandet på sin ejendom til den for dyrkningen nødvendige dybde ved almindelig udgrøftning og

dræning med afløb til bestående vandløb uden anvendelse af pumpeanlæg, samt at det er tilladt ejerne af tilstødende lodder fra egen grund at aflede såvel overfladevand som vand fra almindelige drænings- og udgrøftningsanlæg til vandløbene, herunder rørlagte strækninger af tidligere åbne vandløb.

Grundejere har altså en ret til at gennemføre dræning og afvanding uden tilladelse fra vandløbsretten, men dette indebærer dog ingen umiddelbar adgang til at foretage regulering af vandløb. Hvis gennemførelsen af drænings- og afvandingsanlæg f. eks. forudsætter vandløbsregulering, kræves der tilladelse fra vandløbsretten efter bestemmelserne i vandløbslovens kap. 6. Det samme gælder, hvis dræningen og afvandingen skal gennemføres for flere grundejere i fællesskab, idet der i sådanne tilfælde er tale om, at der i vandløbslovens forstand skal anlægges nye vandløb.

Før miljøbeskyttelseslovens ikrafttræden indeholdt vandløbsloven tillige bestemmelser om spildevandsudledning og om tilførsel af forurenende stoffer m. v. til vandløbene. Efter vandløbslovens § 5 b var det uden for samlede bebyggelser tilladt at aflede spildevand fra husholdninger og landbrugsbedrifter, såfremt der kun var tale om afledning fra enkelte ejendomme eller nogle få beboelser og landbrug. Alle andre spildevandsudledninger krævede tilladelse fra vandløbsretten efter bestemmelserne i vandløbslovens kap. 11. I øvrigt var det i vandløbslovens § 5 fastsat, at en række forurenende stoffer m. v. ikke måtte tilføres vandløbene eller oplægges så nær ved disse, at der kunne være fare for, at de blev skyllet ud deri.

I forbindelse med miljøbeskyttelseslovens gennemførelse foretoges der en række ændringer i vandløbsloven, idet forbudsbestemmelsen i vandløbslovens § 5, den begrænsede adgang efter vandløbslovens § 5 b til at etablere spildevandsudledninger uden tilladelse og spildevandsbestemmelserne i vandløbslovens kap. 11 blev ophævet. Den lovmæssige